

Bnei Olam

בוני עולם

תמיכה וסיוע לחשוכי בנים

ת.ד. 1560 ב"ב 1-800-300-307

הילד איננו

ואני אנה אני בא

(בראשית לז, ל)

"לשנה אחרת קבעום ועשאום ימים טובים בהלל והודאה"

שלה והיה הילד הזה

אבל לפעמים הרכבת הזו, אינה 'עוד' רכבת. היא חולפת בלב לבס של החיים, היא נושאת בתוכה את ציפור הנפש. לפעמים זה הילד, שאיננו.

מי יתן תמורתו של ילד, שכבר חשבו שהנה הוא כאן – ובסוף לא. אלו לא שתי דקות של החמצה, אלא שנים ארוכות, שבוע אחרי שבוע של מפח נפש. הושקעו ברצון הזה כל התפילות וכל הכוחות הפנימיים. מסתתרים מאחוריו שעות פגישות עם מומחים, ברכות רבנים. עינים דואגות מלוות של הורים, השוואות לחברים. ימים של כאב ודמעות והתערבויות רפואיות מורכבות. וטראח. נטרקת עוד דלת, ושרשרות של אטובוסים נוסעים לדרכם. והילד עדיין איננו. והילד איננו, ואני אנה אני בא.

מי יודע מה קורה מאחורי הדלת השותקת של הבית הקטן והטוב הזה? כמה רכבות חלפו שם על הפנים, בדממה, כמה החמצות בשעת האפס, והזעקה האילמת מהדהדת אחריהם. כמה התגברו והתבגרו האנשים הללו, התרוממו טפח מעל הקרקע והתחשלו. כמה ילדים כבר נרקמו בחלום שהתפוגג פעם אחר פעם אחר פעם. אל הנער הזה התפללתי, אל הילד הזה, שבנתיים איננו.

האם נוכל להבין את שעות הספק? את גבורת הנפש הטמונה, למשל, מאחורי המילים "שש שנים של ציפיה ואכזבות"?

כל כך הרבה אמהות, כל כך הרבה ילדים ממלאים כל רחוב ושכונה. וכל אמא אוהבת על פי דרכה, נאנחת על פי דרכה, מדליקה נרות על פי דרכה. כל אמא וסגנונה, ותקופתה. בימים ההם עמדה אמא אחת וחינכה שבעה בנים שלא ישתחוו לצלם. בזמן הזה אולי היא מורה, אולי עובדת הייטק, אבל גם היא משתדלת לחנך. בימים ההם תפרה חנה מעיל קטון לשמואל, ובזמן הזה היא מחפשת חולצה בסופעונה בשביל הקטנה. תמיד תהיה היד האימהית הזו המלטפת את לחיו של הילד באהבה. אולי יד גרומה ומבוגרת, אולי יד רעבה ודקה שלא נפרדת מילד גם

האם קרה לכם פעם שדלקתם באפס נשימה אחרי אוטובוס? ברגלים מתזוזות החזקתם בכובעכם, הצלחתם עוד לטפוח על דלתו המאובקת, אבל בדיוק אז הוא סגר את דלתותיו והפליג לדרכו בנהמת מנוע. בשתי שניות פיספסתם. מכירים את תחושת ההחמצה?

קרה לכם שהלב שלכם כבר התרונן מאיזו הצעת שידוך מלבבת ולפני שהספיקו להציע אותה, אתם מגלים את השם המדובר בעיתון מדור המאורסים מבלי שאתם רשומים בצד שמנגד? או אולי גם אתם חוויתם את הרגע המפתיע והמרגיז שבו חתכתם את אצבעכם במקום את הגזר שתכננתם? אולי נפל לכם פעם הפיטס לפני שברכתם על האתרוג היקר שקניתם? קרה שטרחתם לרדת לצרכניה כדי לרכוש חלב, אבל הבטתם שם בבריכת חלב ובה שקית אחרונה מפוצצת, וידעתם שאין היום קפה?

כל כך קטנה היא האכזבה, ובכל זאת מציקה. כולה מתרכזת בגודל של חתך באצבע, או עשויה משתי שניות של ריצה אחרי אוטובוס, וצעקה אחת של "רגע" שנשמעת עלובה אחרי שהאוטובוס כבר נוסע. מה זה בסך הכל, כלום. סיפור חולף לגמרי. ובכל זאת מרשה לעצמו האירוע הזה לשלוח דקירה פנימית קטנה כזו. רצינו, ואיך אומרות הסבתות? – נישארנו ברצון.

ושבו הם יגידו: אתה זוכר איך הדלקנו נר ראשון ושני ושלישי לבד? אתה זוכר איך תפילת "על הניסים" שלנו היתה במנגינה של תחנונים?

בשנה הבאה יהפכו חייהם לסיפור של הלל, שלא בטוח שיספרו את פרטיו, אבל את סופו העצום והפלאי יראו כולם ניבט מן העגלה. בשנה הבאה אולי תתאחר ההדלקה אצלם כי לתינוק תכאב הבטן, ואבא יענע את העגלה בסלון כדי שאמא תוכל לחלץ את זרועותיה. על הניסים. על התשועות. על הדמעות. על הגבורות שנדרשו. על השנים וההמתנות, על שעשית אותנו בסוף אבות ואמהות.

אצלכם מאירה עכשו החנוכה של אבא, ולצידה שיירת חנוכיות קטנות ומרצדות. כשתאכלו סופגניות ותאהבו את החג הזה, כשתסתכלו על המשפחה שלכם ותרגישו שאף אושר בעולם לא ידמה לאושר הזה, כשידיים קטנות וגדולות יחברו אצלכם למעגל של "מעוז צור" - תזכרו את כל הסלונים הריקים.

זקוקים לתמיכה שלכם כדי שנוכל להמשיך לספק עזרה והתוויה רפואית, לשלם על הטסת רופאים, על התערבויות רפואיות מורכבות. בלעדיכם, תחלוף הרכבת ומי יודע מתי תשוב. כי כדי לעלות לרכבת הזו יש אנשים שצריכים לשלם הרבה יותר ממה שיש לאדם פרטי להציע. נשאתם רק אתם, בצומת מסירות הנפש, לתת משלכם. כי הם, ההורים לעתיד, עושים כבר הכל מעל ומעבר, מגוייסיים בגוף ובנפש למשימה הקדושה. הילד ההוא, תקוות העתיד, תלוי רק בכם, מחכה רק לכם. הילד ההוא שלכם יהיה. רק אתם יכולים להדליק את האורות, ואת הנרות, לדורות.

במסע אחרון. אולי זו ידה של אמא חזקה ונמרצת, קלדנית או מזכירה, כי האהבה הזו היא אהבת ששת אלפים שנה שהקב"ה טבע בעולם, אהבת הורים לילדיהם.

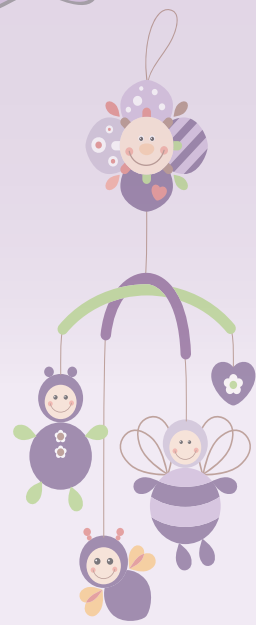
כל כך הרבה ילדים נולדים בכל שנה נתונה. אולי הילד הוא שביעי במספר, שמיתנו מהוהה, זוחל על רצפה שלא מצוחצחת בדווקא, ואולי נולד אחרי שנים של המתנה, והעגלה המלכותית שלו רומזת על שבע שנות הרעב. זה לא משנה, הוא ילד יהודי. הוא תקוות הדורות. הוא כל העולמות שיעמדו אחריו, האלפים שעוד יבואו ממנו. כמה צאצאים יצאו מסבתא רבא שלכם, שגם היא היתה פעם עוד ילדה אחת לאמא שלה?

בעלון הזה רקום פיסות חיים של דמויות בתוכנו: אנשי גבורה שמחכים בתחנונות לילד שעוד איננו.

בימי החנוכה, ימי מסירות נפש, לא באנו רק להצדיע למסירות הנפש. באנו לזעוק את הזעקה האילמת. לגלות את אזנכם שגם אליכם מכוונת הקריאה 'מי לה' אלי'. אולי לא ידעתם, אבל הסיפור הזה הוא גם הסיפור שלכם. כי בסופו של דבר, בצומת, כרגע, לא הם עומדים, אלא אתם.

לא לחינם בא העלון הזה. הוא מתחנן אליכם במקום שבו השתיקה רועמת ורק הלבבות הולמים. בשנה אחרת, גם אצלם יהללו על הנס, בשנה אחרת הכל יהיה שונה. הידיים הריקות המנגבות דמעה של תפילה ליד הנרות, יערסלו בשנה הבאה את השמיכה הרכה. בשנה אחרת יקשט הקשקוש הראשון את יצירת הסביבון המופלאה שהמטפלת תשלח. ושוב

וככה נגענו בנס...

החיים משתנים

שאני במירוץ מטורף כנגד הזמן. נתתי אמון בחלוק הלבן ולא ידעתי שהרפואה בתחום הזה כאן כלל לא מפותחת. שנתיים שלמות ומבוזבזות יצאתי ובאתי במרפאות המקומיים. גיליתי את עצמי יושבת במקום גדול, ובו עשרות נשים סביב. כולנו נאנחנו יחד באולם אחד משותף, כשאסור לאף מלווה מבחוץ להכנס פנימה, בלי פרטיות כאילו היתה זו מדינה נידחת בארצות העולם השלישי. ישבתי שם על מיטת המרפאה בתוך ההמון. הלב שלי היה מלא כיסופים לילד. ביקשתי מה' שמבין כל הנוכריות, יתן לבתו, לרחל שלו - ילד אחד יהודי לשמו ולכבודו.

הנסיון הראשון דווקא נטע בנו תקוות עד השמים. תוצאות ראשוניות אמרו שהכל בסדר. והלב שלי - זינק. את רואה? - הכל טוב כל כך! את עוד תהיי אמה צעירה וגם פורחת. את עוד תזכי!!!

תשעה שבועות ארוכים ארך האושר השלם הזה. אבל אחר כך משהו השתבש. כלום לא היה ברור והרופאים הבהילו אותנו בתחזיות קשות. רעדתי שמא אני מאבדת את ההזדמנות לזכות בילד גם בעתיד, או אחבוק ילד פגוע, ומצד שני - עדיין לא אפסה התקווה. אולי משהו בכל זאת יפתיע לטובה? תלויים ועומדים היינו, אפילו לא ידענו מה לבקש בדיוק. סוחבים לבד את המתח וממתנינים וממתנינים.

ואחר כך הכל נגמר רע, ושוב חזרתי לבראשית. את מוצאת את עצמך שבורה וכאובה נדחפת לאחור. עכשו תחפשי כח להתחיל הכל מהתחלה. ולא ידעתי, וטוב שלא ידעתי, שזו רק הפעם הראשונה. תמיד אחר כך, חמשת אלפים פעמים, אנחל אכזבות.

ביום שבו ידעתי שאני עוזבת את הקריירה המצליחה שלי ופונה להקים בית יהודי - מתחיל הסיפור האישי שלי. לא הייתי ילדונת כשחזרתי בתשובה, אישה בת שלושים ושמונה, עיתונאית וצלמת מצליחה, הישגית וחתרנית למטרותיה. נישאתי לאדם ירא שמים שגר בצרפת, אבא לשני ילדים גדולים עם קשיים טבעיים של גיל ההתבגרות. בעלי, שגדול ממני בעשר שנים, כבר היה מבוסס בארצו. וידעתי שכדי לזכות להקים משפחה אסור לי להסס עוד. אני צריכה להפרד מהסטודיו, מן הארץ, תרבות - חברה - שפה - קריירה, ולנדוד לארץ הזרה שה' זימן אותי אליה. יצאתי לדרך.

הגעתי לצרפת - אישה בלי עבודה, בראשית נישואין בגיל מבוגר, לא יודעת צרפתית, רק מחייכת מנימוס, ואומרת "בוז'ור", "בונז'ור" ומנסה לצוד משפטים באנגלית כדי להבין את נושא השיחה. שום דבר לא היה קל יותר מידי. האמת היא, חשבתי שהופ - הופ, כמו כל האנשים בעולם, גם אני אהיה מוקפת בשתילי זיתים צעירים תכף ומייד.

לבעלי כבר היו שני ילדים משלו, רק אני מעולם לא זכיתי. וככה, הייתי די בודדה עם החלום שלי, קמתי כל בוקר וביקשתי בראש ובראשונה ילד.

אחרי חודשים ארוכים שלא נשאו שום בשורה נקשתי על דלתם של רופאים מקומיים. תמימה הייתי. לא קלטתי

אתם רואים את הילד הזה ואת אבא שלו? - קוראים לו חיים א. שלמה שיחי'. זו לא תמונת אילוסטרציה. זו תמונה אמיתית מאד. רחל, צלמת במקצועה, שזכתה בסוף להיות אמא בגיל שכבר לא רושמים אותו במדויק נעתרה לשתף בפרקי הדרמה הסוערים בחייה. לא טשטשו את הפרטים. זה סיפור של גבורה, קראו וקראו בעצמכם. "וגם סיפור של חולשה לפעמים" - מגיבה רחל בחיוך. על כל הרגעים שכמעט - ובסוף לא, על המלחמה העקשנית שהיא ניהלה, על הרגעים ההזויים ביותר, והמצחיקים ביותר והמבכיים ביותר ---

בבשורה. איך אבקש שנארוז מזוודות? אמנם יש בידי אלפיים יורו - אוצר שמיועד עבור ילד יהודי, אבל עלינו להשלים בעצמנו עוד אלפי יורו לטיפול עצמו. בנתיים בעלי יפסיד כאן חודשי עבודה. ואנחנו לא נוסעים לטיול ולא לפיקניק, מכניסים את עצמנו למתחים, למרפאות---

ובכל זאת הוא הבין, והסכים. עוזב עבודה, עוזב את שני ילדיו הבוגרים, נכנס לחובות כבדים עבור החלום שלי להיות לאם. כולם ניסו לעזור לנו מבחינה כספית, כדי להגיע לעשרות אלפי השקלים הדרושים. הורי אנשים מבוגרים, בני שבעים, שעובדים כשכירים לפרנסתם, ובכל זאת הם פרסו מפת לחמם בשבילנו. חברים העבירו לנו דמי מעשרות. אנחנו נטלנו על עצמנו חובות וקיווינו לטוב. וככה, מלווים באהבה, בתקווה של כולם - טסנו ארצה. ילד. ילד. הרגשתי נואשת, הפעם זה חייב להצליח, חייב. לא יתכן שלא.

יאוש

שהינו בחדר שכור בארץ, וחיכינו במתח לתוצאות סופיות. לרגעים מתמלאים בתקוה ובאנדרלין, ולרגעים מתנפצים ביאוש. נו כבר - שנדע מה קורה! שנדע כבר!

לבד בחושך, אני מדברת עם המלך הכי גדול, מסבירה לו בדמעות מהמקום הכי אישי הכי פנימי הכי קרוב שאני גם רוצה, רגע לפני הסוף. בחשיכה המיוסרת, או במהומת המרכז הרפואי, בין אחיות טרודות למבקרים, בין שאלות חטטניות, לדיוחים רפואיים, בין ביקור רופאים למשנהו, מצאתי את עצמי מתחננת. רבונו של עולם, אל תאכזב את כולנו. יותר מידי הרבה אנשים מצויים בסיפור הזה. יותר מידי אנשים מקווים.

אבל הכל התנפץ בפרצוף. התקווה הגדולה, הנסיעה לארץ,

כמה כסף שווה ילד?

ואז התחלתי לשמוע מכל הכיוונים: מה את מחפשת בצרפת בכלל, רחל? המקום המפותח ביותר מבחינה רפואית בתחומים הללו הוא ארץ ישראל. נקרעתי מרוב רצון לטוס ארצה אבל לא ידעתי איך. לבעלי יש כאן ילדים. הוא לא יכול לעזוב. לבד מזאת - ברגע שעברתי לגור בצרפת איבדתי את הזכויות שלי בארץ, לא הייתי שייכת לקופת חולים, ולא היה לי כל מקור מימון. וההתערבות הרפואית שנזקקתי לה היא סיפור של עשרים אלף שקל לפחות.

הסתובבתי בביתי חסרת מנוח, נסערת נפשית. נשים בנות עשרים כבר אמהות, ואני - בת ארבעים פלוס, גם אני רוצה ילד אחד. האם יתכן שנגזר על אישה שאין לה כסף לטוס ארצה - פשוט להרים ידיים? להשלים עם העובדה שהבית שלה ישאר דומם לנצח? היתכן שבגלל כסף לא יהיה ילד יהודי? האם עלי לתת לרופאים המקומיים נעדרי המומחיות לתעתע בי עוד ועוד? ואם יפוגו הימים, ונשאר זוג זקן וערירי? אולי אדפוק על דלת מרפאה בארץ ישראל ואוחז בשערים עד שיסכימו לקבלני חיים? מה עלי לעשות?

באחת השמחות שהזדמנתי אליה הבחנתי פתאום בלקוחה עשירה שלי, ובעלת קשרים. מעולם לא היתה ביננו הכרות מעמיקה מעבר לעסקי עבודה. ניגשתי וסיפרתי לה שאני רוצה לזכות בילד, ולכן אני זקוקה שתברר לי מי הרופא הטוב ביותר בקהילה המקומית.

האישה הסתכלה לתוך עיני, ואמרה: "אני רוצה לעזור לך לזכות להביא עוד נשמה יהודיה לעולם. אני אשלם לך את הטיסות והשהיה בארץ". היא הרימה פלאפון קצר, ותוך דקות אחדות, היתה בידי מעטפה ובה אלפיים יורו מזומנים.

חזרתי הביתה נרעשת אבל לא ידעתי איך אשתף את בעלי

ולשהיה בארץ. ואני - שוב אורזת מזוודה, שוב המתח נוסק לשמים, שוב התפילות הופכות להיות משהו סביב ליממה--- שוב טסים.

סליחה שאני רוצה ילד

כשבעלי נעל את הבית באותה פעם, הרגשתי שאני מתמלאת בושה. כשלוך הנסיעה הקודמת עוד היה טרי בלבנו. סליחה, לחשתי בדמעות. סליחה על הטירוף הזה. גם אני לא בחרתי בו. סליחה על המתחים שהבאתי לחיינו. פעם כשנישאנו היה תנאי שנגור בצרפת. אבל מה אפשר לעשות? שילמנו את כל מה שיש לנו ושאיך לנו, כדי לזכות בדבר הכי טבעי ומתבקש: ילד אחד, רק ילד. כל העולם.

כל כך הרבה אנשים זורמים בשדה התעופה. נוסעים לעסקים, לשמחות ולנופש. ומי יודע למה פוסע שם עוד זוג אחד? האיש כבר הרבה מעל גיל החמישים. מי חולם לאיזו מערכת מורכבת הם מכניסים את עצמם?

באותו שבוע התחילה המלחמה הגורלית של חיינו. היה זה אחד הימים הקשים בחיי. שעות חלפו עד שהשתחררתי באותו יום מהמרפאה, יצאתי משם גוררת את עצמי בחולשה נוראית. גיליתי את עצמי חיוורת, מסוחררת, רצה לבית מרקחת כדי לקנות תרופה שהרופא אמר שאני חייבת.

עמדתי ליד הדלת, אבל הרוקח כבר סגר ונעל מבפנים. "סליחה" הגבהתי קולי. הוא אפילו לא הרים מבט. אני ממשכיכה לדפוק, נואשת. מנסה לאותת לו, מצמידה את המרשם לדלת. אפס, הרוקח מכבה אורות כאילו אני לא קיימת והולך.

אין לי ברירה, אני גוררת את עצמי בחולשה חזרה למרכז הרפואי. אולי יש שם כדור אחד כזה. אולי עוד אמצא את הרופא ואשאל אותו מה לעשות. עומדת ברחוב במעבר חציה בדרך חזרה, נשענת על התמרור. לצד הרמזור ממתינה אישה, רוכנת על עגלת טיפוחים, מאירה פנים באהבה לתינוק רך

התמיכה הכספית של כולם, החובות והכאב הפיזי - מפח נפש נוראי. מה יצא מכל זה? כלום? הכל ירד לטמיון ונמחק. ישבנו על מטוס חזור בדרך לצרפת, כאובים ודוויים. שקט עומד ביננו. חוזרים בידיים ריקות. אנשים יצאו מלאי התרגשות ושבים נכשלים.

כבר לא יכולנו לבקש מאיש דבר, כולם כבר נתנו לנו מה שיכלו. הולכים ומתבגרים - והבית שלנו עוד ריק, שום תמונה על המקרר, שום הפרת סדר אחרי צהרים, שום אושר קטן ענק מחכמה של ילד, אין המשך.

אז מה אני עושה עכשו? זהו? הקיץ הקיץ?

המחשבים של בוני עולם

מתוך היאוש והעקשנות, מתוך ההכרח, גיליתי את עצמי נוקשת על שערי בוני עולם. מישהו לחש לי את שם. לא ידעתי מאומה על הארגון הזה. מה יצא לי מהפגישה עימהם? מה אצטרך להסביר? נסעתי מהססת לפגוש אותם. סיפרתי להם על המאמצים, ועל האכזבות, סיפרתי להם שהספירה לאחור החלה. לא ירחק היום שנתנדנד בבית אבות על כסא. סיפרתי להם שאני מסכימה לעשות הכל, אבל אין לי איך, כבר נגמר כל הכסף. בעלי לא עבד חודשים בגלל שהותנו בארץ. אני כבר אחרי שנים של נסיונות, וחוזרת כל הזמן ברוורסים לאחור עם נקודות פתיחה גרועות יותר מכל הבחינות.

בוני עולם רצו לראות מסמכים רפואיים, רצו לראות שבאמת ישנם סיכויים טובים להצלחה. הם רצו גם לדעת כמה אני נחושה ונכונה לכל קושי, מה אסכים לשלם על כל זה.

הרב בוכנר שליט"א חקר את התיק, ברצינות, באחריות. אחריות לתורמים שלו, ואחריות אלי. הוא הבטיח לי תשובה במהירות.

ואני ידעתי ככה בפשטות כואבת: חיי תלויים כרגע בתשובה של בוני עולם.

האם נזכה שהעץ השתול על פלגי מים לא יבול, או שנהפוך להיות אפיזודה צרפתית חולפת?

הבטיחו תשובה במהירות, ובנתיים - רק יום אחד עבר.

אולי - אני מדמיינת לעצמי. אולי הם פותחים שם, בבוני עולם, את המחשבים שלהם ובודקים אם יש מספיק תרומות גם בשביל רחל אחת שהולכת ומתרחקת מגיל ארבעים? האם אנשים מבינים כי גורלות תלויים בתרומה שלהם? האם האנשים מבינים שבתרומה שלהם תלויים כרגע כל החיים שלי?

ואז גיליתי את בוני עולם באמת. הם היו בשבילי אבא ואמא. יוצאים שוב לדרך, ארצה. - הם אמרו לי. הם נתנו בי אמון. הבטיחו לי שלא אשאר לבד עד שיהיה לי ילד, וגם אם לא. זהו, אני שלהם. ומרגע זה - הם איתי ביחד, להלחם ולנצח. הם הלכו לפניי במרפאות בארץ. התוו לי מהלך רפואי. הצמידו אותי אל טובות הנשים שלהם. אבל אליה וקוף בה. מבחינה עקרונית, בוני עולם משלמים רק את עלות הטיפולים עצמם, ולא על הטיפות והשהות בארץ וכל המסביב. אז מה עושים עם הכסף?

אין ברירה, כסף לא יכול להיות שיקול מול ילד. בעלי לוקח חוב על גבי חוב. הוא דואג לעוד אלפי דולרים לטיפות

כקטיפה. התינוק הקטן פועה אליה חזרה באושר. גם אני רוצה וליבי נחתך.

אני נכנסת למרכז הרפואי. המזכירות כבר סגורה בחציה. הפקידות מתלוצצות ביניהן, ואני מחפשת את הרופא. תמתיני, אולי הוא ישוב. אה, את עוד פה? הוא כנראה כבר הלך. אולי תחפשי רופא אחר.

ואז אני פוגשת את הרופא. אני רוצה לשאול אותו, אבל הוא מקדים אותי ומזמין אותי לחדרו לשיחה. שם אני שומעת: הנסיון נכשל.

נכשל, נכשל נכשל, קירות החדר סוגרים עלי ביום הנורא הזה. טוב מותי מחיי. כמה כשלונות אני עוד יכולה להכיל. כמה מאמצים?

אי אפשר כבר לבד, אי אפשר. אני מחפשת את שרה, אמא בוני עולם. היא מפנה את הכל בשבילי, ומופיעה כמו מלאך, שרה שלי, המלווה. ואני מגלה את עצמי מתפרקת אל תוך זרועותיה. 'קודם כל מרק'. היא אומרת ומושיבה אותי. 'שום מרק'. אני בוכה. 'האכזבה, שרה. עוד פעם'. אני משתנקת בבכי ענק. 'עוד פעם, שרה'.

ושרה בוכה איתי ביחד.

היה זה יום חמישי, ולא היה לי כח להיות חזקה ולסרב לאישה הטובה הזו. פשוט באנו אליה, ונשארו להתארח אצלה בשבת. הילדים שלה מסביב לשולחן, ובעלה מקדש על היין. ואנחנו אנשים זרים, זוג אחד 'חוצניק' מאלו של בוני עולם, עומדים עם כולם ועונים אמן. מגישים את הדגים, אני מהרהרת בכשלון של אתמול. כמה קידושים אשמע וכמה נרות אדליק בבית הזר הזה? בארץ שאני לא מתגוררת בה? ומה עוד בוני עולם חייבים לי אחרי כל מה שהם נתנו ונותנים ונותנים?

'מה יהיה עם המסמכים, שרה?'

'יהיה בסדר רחל'.

'ומה עם הכסף?'

'יהיה בסדר רחל'.

'וכמה תהילים עוד תגידי עלי? די כבר לא נעים'.

'עד שיהיה לך ילד. לא יום אחד פחות'.

'סתם השקענו, סתם הכאבנו לעצמנו, סתם נדדנו מביתנו לגלות, מאות ואלפי קילומטרים מהבית'. אני בוכה לשרה.

'שום דבר לא סתם'. אומרת לי שרה. 'ילד זה סתם? רק עוד קצת כח. עוד קצת, רחל, עוד קצת'.

הכרתי באותם חודשים את כל הרופאים הכי בכירים בארץ. ספגתי שוב ושוב כשלונות. ניסיתי את כל המחלקות. גיליתי את עצמי במצבי חירום בשעות מוזרות, במקומות הזויים, במתחים עצומים שתמיד בסוף חבטו לי בפנים. שלילי! שלילי! שלילי!

הצומת הקריטית בחיי

בתוך תוכי קבעתי לי רף: אחרי שבעה נסיונות – אני עוצרת להתבוננות מחודשת. לחדרתי, הנסיון השביעי הלך והתקרב. פחדתי מהמספר הזה. הרגשתי שהפעם הזו, השביעית, היא הגורלית. האדמה כבר בוערת תחת, האם מותר לי לפרק כך את הבית? כמה אני יכולה לקשור את חיי למרכזים רפואיים? הנה אני מסיימת עכשו תקופה של חמש שנים שאין בהם חודש אחד נורמלי. הכל לפני או אחרי, מלא בתרופות וברופאים, בדיונים ובנסיונות, במתחים ובאכזבות. מי אמר שמותר לי עוד? הלכתי בין העוברים ושבים, מיטלטלת בין מחשבות עריריות, מלאות חידלון ויאוש, לבין תקווה עיקשת. חמש שנים מייסרות עברתי מאז שנישאתי ועד הנה. והנה אני אישה שחצתה מזמן את רף גיל ארבעים ועדיין ידיה ריקות וכוספות. ילד – הו, עינים של ילד, מגע של ילד, חיבוק שלו.

חיכינו לתוצאות של הפעם השביעית. רבנו של עולם, לחשתי בדמעות רבות באותו ליל. כל המקומות המסובכים של חייו הם הזדמנויות לפגוש אותך יותר לעומק. כמה אני מאמינה ברופאים ובבשר ודם, וכמה בקב"ה? האם באמת אני בוטחת בפשטות שהשם כל יכול? אני יודעת, אתה רוצה שאבטח בך עד הסוף, ידך לא תקצר. רחל שלך באה אליך בגיל מבוגר ומאז מנסה לבנות לך בית. אני נואשת על נס. מרגישה בתוכי כעת שהנסיון שלי הוא להתחזק מעבר לדרך הטבע.

יום קודם פגשתי במרכז הרפואי אישה שעברה מסלול דומה אלי. שיתפתי אותה במחשבות שלי. "בוודאי!" היא אמרה בהתרגשות, "מי שאמר לשמן שידלק... אם יהודי מחליט לעזוב את הטבעיות ולהאמין - הוא כאילו עולה במעלית למקום ששם הקב"ה מתנהג איתו לא לפי הטבע, אלא בצורה ניסית. "אצלנו" הוסיפה האישה מכנים דרך גבוהה כזו "לכתחילה אריבער". קניתי את צמד המילים הזר שאהבתי את צלילו אפילו בלי שהבנתי את עומקו. לכתחילה אריבער...

אבל אז הגיעו הרגעים הכי קשים בחיים. בדיוק באותו בוקר, אחרי ליל השימורים מלא במחשבות - הגיעו תוצאות הנסיון השביעי - ואכזבה נוראה הכתה בי. התוצאות היו

לכתחילה אריבער, רחל.

סוגרת תיק במרפאה, נגמר סיפור. עולה לטיסה לצרפת. מגיעה לבית הריק. עוד לא הספקתי להתבסס כאן בעבודה, ללמוד צרפתית. חוזרת מדוללת אנרגיות אחרי חמש שנות מרדף. צריך להתחיל להסתכל למציאות בעיניים.

אבל משהו שונה מכל הפעמים הקודמות. אני פונה לרופאה מקומית והיא מביטה בי במבט מנצנץ. "מי אמר שהנסיון נכשל?" היא שואלת, ואור גדול זורח בפניה.

"ככה הרופאים בארץ כבר רשמו במחשבים שלהם" אני עונה לה: "ככה בדיוק היו התוצאות המתעתעות בפעמים הקודמות, ותמיד זה היה סימן ל"לא".

"אבל הפעם הזו שונה" היא אומרת לי, וצוחקת.

ובפעם השניה באותו שבוע אני שומעת "מזל טוב, רחל!"

ומול הנוכריה הזו, שמה היא מבינה, הלב שלי עולה על גדותיו ומציף ומציף ומציף, לכתחילה אריבער, רחל, יד השם לא תקצר. מזל טוב, ילדונת שלי, בתי, הנה, כהרף עין אני משדד מערכות ונותן לך באהבה את המתנה הגדולה במתנות התבל.

אחרי חודשים אחדים, כשחבקתי תינוק רך ומושלם שהקב"ה נתן לי באהבתו ובגדלותו, טסתי שוב ארצה, אל הקבוצה היקרה ההיא, שליוותה אותי מבלי דעת. להראות להם את הילד שלי ולחגוג סעודת הודיה אמיתית!

תודה, אנשים טובים,

אני, שמצויה בצומת השנים בין ארבעים לחמישים, ובעלי שגדול ממני בעשר שנים, מחזיקים בחייקנו את חיים א. שלמה. בוקר בוקר אני קמה למעונו הקטן שבצרפת, לקול מצהלות של ילד. כפיות של מחיות פירות גודשות את השיש, ומשחקי ילדים פזורים בבית שלי שהיה כה ריק ושומם. יש לי ילד מאיר שקוראים אותו שמע ישראל והוא מחייך אלי בעונג ונוגע בפניי, וזוהר לי ומדליק לי אלפי אלפי נרות חנוכה, ומסמל נצחון האור על החושך, ואת חג האמונה. אני חושבת על בוני עולם, שבנו את העולם שלי לדורות. על כל הנשים הטובות והאברכים הטובים שתרמו לבוני עולם. זו הסיבה שאני כאן, כדי לומר לכולכם תודה שאין כלים להכיל את גודלה. דורות של צאצאים יהיו חייבים לכם את חייהם. לא ידעתם, אבל זכיתם להיות שליחים שותפים, הכי יקרים וקרובים בעולם, לנס הגלוי שקרה אצלנו בבית.

בעיתיות מאד. כמו פעמים אחרות קיבלתי מין תוצאות ספק כאלו, שאצלי הן היו תמיד ההתחלה של "לא". הרופא מבחינתו גם הוא ראה בכך כשלו. הוא אפילו הורה לי להפסיק ליטול את הגיבוי התרופתי.

לכי על גבוה, רחל.

זהו, נגמר הכל. מחר אני טסה חזרה לצרפת כמו שבאתי. שלום לך ארץ יפה וגם פורחת. שלום תלמודי תורה ובתי ספר עמוסי ילדים. חשבתי שיהיה גם לי ילד אחד קטן, ילד מתוק וטהור, אז חשבתי, אז מה. שלום לכם מסדרונות המרפאות, הכרתי כל יזי וניע בככם. חמש שנים הולכות לאבדון.

המחשבות הללו הציפו אותי, אבל עדיין ה'לכתחילה אריבער' של הלילה דופק במוחי. הרי אם אשבר עכשו – זו תהיה הוכחה שאני מאמינה רק ברופאים, במסמכים, בבדיקות הדם. כשהטבע לועג לי, כשבוני עולם כבר השקיעו בי הון עתק - לטמיון, מאכזבת שכמוני! שכבר נגמר הכח לעמוד מול העולם המצפה ולבשר אכזבות. כשהימוולדת הבא בתור קורא לי - ולא בשמחה יתירה - זה הרגע שבו עלי לבטוח ביכולתו המופלאה של הבורא לעשות הכל, כהרף עין.

בדיוק באותו ערב היתה איזו התכנסות קהילתית של נשים שהוזמנתי אליה. היו לי שם מכרות רבות, ואני לבשתי עוז ותעצומות. קמתי למרות שברוני, התארגנתי יפה, לבשתי חיוך על פניי, וחזיקתי עצמי מבפנים. אף אחת לא ידעה על התוצאות הנוראיות שקבלתי הבוקר. רק אמרתי להן שאני רוצה לזכות בילד. "אם הייתי בוטחת בנס באמת - הייתי עורכת עכשו סעודת הודיה" חייכתי. "ואתן - הייתן אומרות לי מזל טוב".

הן היו כל כך טובות ותומכות, ופשוט, כאילו חגגו כבר סעודת הודיה. הן התחילו לצעוק לי בחום, בספונטניות, "מזל טוב" "מזל טוב" ואני עם התוצאות הרעות מהבוקר, עם ה'לכתחילה אריבער' של הלילה, עם הטיסה של מחר חזרה לצרפת בידיים ריקות, עם העקשנות של "הקב"ה, אני בוטחת רק בך" - פרצתי בבכי.

"מזל טוב! רחל, מזל טוב!"

והקריאות הללו מתערבבות לי בתודעה, נספגות לי בלב. מזל טוב רחל. אני משננת. השם יכול הכל. הכל. אל תקטיני את גדלותו, אל תמעיטי ביכולתו חלילה. חזקי את אמונתך,

עוד אפשר לתפוס באדרת

מרן הרב עובדיה זצוק"ל

ורע. נשארה הברכה האחרונה שלו, שעדיין אפשר לזכות לה, וכל הרוצה – יבוא וילגום מן המעיין.

מתוך החשיבות העצומה שראה מרן בכל ילד יהודי שנולד לעם ישראל, הוא האציל ברכתו המיוחדת על מטבע של זהב עבור תורמי בוני עולם. מרן הפקיד אצלנו עבור התורמים כלי מחזיק ברכה שעדיין אפשר לזכות לו.

במטבע הזו אל תקנו במכולת.

שימרו אותה בכיס, שימרו בוויטרינה וקרוב ללב. עלה הצדיק השמימה, אבל אפשר עוד להביא את ברכתו, ברכת שמים מעל, לנחת, לפרנסה ובריאות לכל המשפחה. תבוא המטבע הזו ותהווה שמירה וברכה לביתכם. גדולים צדיקים במותם עוד יותר מבחייהם, ונאמנים לקיים הבטחתם. כי מי שמביא את ברכת הבנים לבתים יהודיים, מובטח לו ממרן זצוק"ל שיבוא האור גם אל ביתו שלו.

לא יהיו עוד

ברכות קודש חמות ושופעות, לא דעת תורה חובקת זרועות עולם. הידיים הקדושות שלו לא ילטפו בחיבה את הלחי. נשארנו יתומים.

לו רק יכולנו היינו רוצים לאחוז בשולי הגלימה עוד רק פעם אחת, לבקש

לפני שנפרד לנצח ברכת קודש ועצה, להביא גם את הילד שלנו אליו, שיספוג. שהצדיק יברך בבריות, בפרנסה, בנחת. אבל אבד הצדיק מן הארץ, ואנחנו נשארנו לבד.

גם ארגון בוני עולם נותר יתום כשהסתלק מרן זצוק"ל. גם ארגון בוני עולם זקוק לנחמה, וחסר את הגבוי העצום של הצדיק לכל פעילות הארגון. אבל לנו, בבוני עולם, נשאר אוצר שאין לו אח

להזמנת מטבע ברכה:
1-800-300-307

24 שעות ביממה

במשפחת בוני עולם מחכים כעת מאות זוגות לילד. כמה ציפיה נושבת ביום אחד מבתיהם? כמה מאמצים ותפילות עולים בלחש יום יום? את העלון הזה הקדשנו לאמת של החיים, לסיפורים ולהגיגים שאספנו בדרכים בימים האחרונים, וקיבלנו רשות לפרסם בעילום שם. מתוך מאות משפחות, פרשנו כאן לפניכם רגעים מיומני חייהן, ומדפי לבבם של זוגות ממתנינים.

מעולם

לא שאלתי איש מה קורה בבית הקטן מולי. קקטוסים עתיקים הקיפו את המרפסת, ומאחוריהם גרו בדד אישה מבוגרת, וילדה קטנטנה כבת חמש. איפה אבא שלך, ילדה, ואיפה אמא? ולמה את שם לבד? - לא היו לי תשובות. אולי בגלל ההמתנה הארוכה שלי לילד, אולי כי גם אני הרגשתי לבד, הן נגעו לליבי - הלבד - סבתא, והלבד - נכדה הזו. אולי בגלל זה דיברה אלי האהבה הגדולה שהיתה בינכן. אבל לחן, לעומתי, היה אחת את השניה, ולי לא היה ילד לאהוב, רק אהבה יתומה, עקרה, אלמנה - מה שתגידו, שמחכה אצלי בלב.

בערב, כשבביתים מרובי ילדים היו המולה, ארוחה, בקשות ואמבטיות מתערבבים לחגיגה גדולה - הייתי רואה אותן יוצאות למרפסת. הן התישבו ביחד על שרפרף נמוך. סבתא החזיקה תמיד קופסת גבינה בידה, וטבלה אותה בלחם.

"שיהיה לך כח, חמודה" היה קולה עולה ומתנגן עד למטבח המסודר והריק שלי.

"תאכלי, תאכלי, הנה ה'אווירון' מגיע אליך".

לפעמים היא היתה מוסיפה בחיך: "שתהיי שמחה".

כך היה יום יום. כשצפורים צווחו וטסו לסיבוב ערב אחרון, ישבו השתיים יחד לארוחת ערב מולי - הסבתא האוהבת,

וילדה כבת חמש. הקול היה מלחש בחיוניות מאחורי הקקטוסים וחושף בפניי את ליבו של הקשר.

"שיהיה לך כח"

"שתהיי שמחה"

היום ראיתי מודעות עם מסגרת שחורה מאד. הסבתא שממול עקרה מן הבית ונדדה אל האלוקים. אין לי מושג אם נפרדה לשלום מהילדה.

היתה תכונה בבנין, אנשים עלו ובאו, וגדשו את הבית שמעבר לכביש.

"איך קוראים לך?"

"מתוקה קטנה"

"ילדה גדולה"

"רוצה שוקולד?"

"רוצה סוכריה?"

היא לא רצתה דבר, רק הצטנפה לה בצד בעצב ולא דיברה עם איש.

לפני שעה קצרה, כשהשמש עמדה לערוב, קפאתי על עומדי פתאום. ראיתי אותה יוצאת למרפסת כמו כל יום ומטפסת על השרפרף של סבתא. אף אחד לא היה שותף לסוד הקטן של הילדה בת החמש. לבד היא היתה שם, העמיסה בעצמה גבינה בכף הקטנה בדיוק כמו שסבתא היתה עושה, טבלה בלחם וסיפרה לעצמה ספור דומם של אהבה שלא תחזור עוד. ראיתי את פניה העצובות שעה שעשתה לעצמה 'אווירון' והכניסה באיטיות לפיה כפית אחר כפית.

ובכיתי לי, במטבחי הקטן ממול על הלא מושלם, על כל אלו, כמותה, שמחפשים חום והגנה ולא מוצאים, ועל כל אלו, כמוני, שכל כך רוצים להעניק - ואין להם למי. אם היה צורך - הייתי יורדת ומביאה אותה אלי, אבל

לא היה צורך. היו שם הרבה שהזמינו אותה, ואפילו דודה רחוקה אחת הופיעה פתאום ונתנה לה יד. לא היה צורך, רק לי היה צורך. רק לי.

עקבתי אחריה עוד רגע בעיניים רטובות.

שיהיה לך כח, חמודה.

שתהיי שמחה.

שיהיה מי שיאהב אותך.

שיהיה לי כח,

שאהיה שמחה.

שאזכה בקרוב למלא כפיות עם האהבה שמחכה אצלי בלב.

איך

זה קורה שאני יושבת לצידה של אישה זרה מבוני עולם, ומספרת לה מה שכל החיים הסתרתי? עיניה הטובות מנחמות אותי והמילים שלה מרפאות לנפשי. זו אני, החזקה הקרייריסטית, הכל יכולה, יושבת כאן, ובוכה על הלא מושלם בחיי. אולי היה זה הלילה המיידש, הרופא נעים ההליכות שאמר באורך רוח את המילים הכי קשות שאפשר לשמוע. התקווה התרחקה מאיתנו

היום קילומטרים, ומי יודע אם, ומתי נזכה, ומה נצטרך לעבור עד אז, וכמה זמן יקח לנו להתאושש ולהחלים מכל מה שהנסיון האחרון דרש מאיתנו. אף אדם בעולם לא ידע שאנחנו בבית חולים. היינו לבד, ובגלל זה יכולתי להפסיק לשניה קטנה את העמידה החזקה שלי, להתנפץ על האכזבה. ברגע הזה פתאום הקריירה הזוהרת לא יכולה היתה לספק אותי, הפיקוח בבתי הספר יכול לגעת בחיים שלי - אבל לא לגעת באמת. פתאום בכיתי את ציפור הנפש, ששם ישבה הכמיהה האלוקית, האימהית, לילד משלך.

השעה התאחרה. בכיתי די על כתפיה של אמא בוני עולם הזו. עלי לקום, להתנער מעפר, ולצאת מכאן היישר לבית הספר. "את לא לקחת לך כמה ימי חופש?" היא שאלה. ואני נענעתי בראשי בשלילה. "רק הריצה הלאה נותנת לי כח" אמרתי לה בעיניים רטובות. "אני הולכת מכאן ישר לעבודה. וגם את בטח צריכה לרוץ לאיזה מקום".

ואחר כך ארזתי תיק של עבודה. שמתי יפה את כל המסכות. שבורה ומפורקת עליתי על מוניית לבית הספר. ההצגה הגדולה שקוראים לה מפקחת עומדת להתחיל, ומתחת יש לב קפוא וחלול. בית הספר מתגנדר לכבודי. וודאי ניקו מסדרונות, הילדות קיבלו אזהרה. המורות תתייצבנה היום כולן בזמן, רוטטות שמא המפקחת

תחליט להכנס ולהאזין דווקא לשעור שלהן. המנהלת תניח על השולחן כיבוד וחיוכים. נשיק כוסות ונדבר על הספקי לימודים. כשהגעתי לבית ספר היא חיכתה לי. לרגע חשבתי שהצער משטה בי. היא עמדה לצד המנהלת, ולחצה את ידי בנימוס. גבי בוני עולם. לשניה חלף בי פחד איום ונורא, שמא תחבק אותי ותגיד לי: באתי לבדוק שאת בסדר. שמא אתחיל לבכות ולצרוח כאן את כל מה שהתאפקתי כבר שלוש עשרה שנה. שמא ההצגה הגדולה תעצר ברגע

כל כך לא מתאים, לעיני צוות בית הספר. והרי זה הדבר האחרון שמחזיק אותי אחרי הלילה של אמש. למה היא באה לפה? הצילו, אולי אתחיל לרוץ בין הכיתות של הילדות ואחפש לי ילדה אחת בשבילי, שגם אני אקנה כבר תלבושת לבת שלי, שאקלע לה צמה ---

המנהלת ניגשה אלי בהדר, הציגה עצמה ולחצה יד. ואז, היא החוותה על גבי בוני עולם, ואמרה בטבעיות מתבקשת: "וזה הסגנית שלי".

אהה גבי בוני עולם, מתנדבת אהובה ויקרה. גם לך חיים משלך, והנה אנחנו כאן במופע הגדול: את הסגנית, ואני המפקחת. הבטתי אליה עכשו מעבר למסיכה, וראיתי אותה מחייכת לעברי, לא מידי חזק, לא מידי חלש, חיוך אוהב וטוב. חיוך שלא מגלה, אפילו לא לשתינו- שאתמול בכינו ביחד בכי גדול. המילים האישיות הנוקבות שאמרתי לה אתמול עוד רתחו ודמעו בליבי. היא היתה היחידה בעולם ששמעה אותן, ובמקומות שבהם היא היתה שותפה- איש לא דרך מעולם. למרות זאת ידעתי עכשו שהיא לא לעולם לא תרמוז, אפילו לא מולי. אפילו לי היא לא תגלה שהיא היתה השותפה שלי. היא נתנה כבוד לא רק לכאב אלא גם לתיפקוד. נתנה לי כח דווקא עכשו להרים את הראש. להנביט שוב את רצון החיים. וככה עברנו ביחד, בין הכיתות, ודיברנו בעניינות על עסקי בית הספר, וכולן הצדיעו לסגנית ולמפקחת.

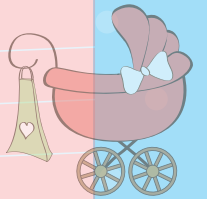

"אתם החרבים" אמרה לי האישה עם שני האנשים.
 "אצ'פיוס את הפאקקים עם אצ'פיוס יאביוס סאכס".
 "תברכי אותי" ביקשתי ממנה. "תברכי אותי שיהיה לי
 ילד אחד לקחת איתי לפאקק".

ופתאום

בלי לברר אם זה בטיחותי מניחים לי בידיים את האוצר שלי, עטוף בחיתול פלאנל צחור. שבע שנים מתרכזות אל הרגע המרטיט הזה. זיעה קרה מכסה אותי ואני שואל בדאגה את עצמי כפיי הרועדות מסוגלות להגן עליו. אני מחפש הוראות, והאמא של התינוק לא כשירה להוראות, רק מתייפחת עכשו ואומרת פסוקים של תודה. מאחורי הדלת כל הסבים והסבתות והמולה של פלאפונים ובשורה. נגמרה הגלות. מעבר לשבעה רקיעים, מעבר

לטורילידי ובלידי כוכבים, ירד הבורא עד לכאן. בחדר בית חולים הוא חיכה לנו בכבודו ובעצמו, והעניק לי ילד מושלם, היקר שבאוצרות.

אני מחזיק בידי את הילד שלי. החלום שיאושם כה רבים סדקו אותו. החלום שהתרחק כל אימת שהתקרבו אליו. חבילה קטנטונת אנושית רכה ונושמת מונחת לי בידיים שלי. אני מרגיש את תנועת ידיו העדינות בתוך חיתול הפלאנל. זה לא מפריע לו להיות קשור ככה? קר לו? חם לו? רופא לא צריך

לראות אותו? העיניים העצומות שלו נפתחות רק לרגע במבט מעורפל כדי להעצם שוב. ילד, אהובי יקירי, זה אתה? ילד התפילות שלנו. בפעם הראשונה

בחיים שלי אני אומר איתו שמע ישראל. וידוע שהוא ישמור על סודי ולא יגלה לאיש שאבא שלו מתייפח עכשו כמו תינוק שנולד בעצמו, שהדמעות זולגות לאבא על הפנים, ובגלל הידיים התפוסות הוא לא יכול אפילו לנגב אותן. עוד אקח אותו עטוף בטלית לחיידר, עוד אקנה לו תפילין מהודרות בבוא היום, עוד נבנה יחד סוכה. עכשו השמע ישראל הראשון.

הפלאפון על הצג מצלצל. יש רק אדם אחד בעולם ששייך לכאן: מנחם המלווה שלנו מבוני עולם.

"חמש אצבעות?" שואל מנחם בחמימות מבעד לשפופרת. הוא יודע הכל, כמה עברנו, נפלנו וקמנו ושילמנו. הוא יודע גם את כל מה שלא אצליח לומר עכשו.

"מתנה מושלמת, מנחם" אני עונה לו ובוש בקול החנוק של עצמי ושנינו, שני גברים, מזילים עוד כמה דמעות ביחד. "חמש אצבעות וארבע סבתות, ושלוש שערות על הראש ושתי

עינים בהירות ועצמות".

"ואבא אחד" אומר לי מנחם מבוני עולם בקול חם. "מזל טוב, אבאלה".

בסאיני ציבחו איתן אבוהה אלו קבלת רצון ה' האהבה, וכוון הסכיון. אבא מי העולם יוצע אל האנצמות האלחיותות? רק אני יוצע מה היא עוברת, כמה היא אבוהה אלחיתית. איך היא בוחרת בחייוק לא רק כאסיכה, אלא כבוב חיים. אין לי יאביוס, אבא יש לי בכותה, בית אלא חיוניות ואוכ.

בשנה

השמינית לנישואנו נשארה כבר רק נחמה אחת: עוד חצי שנה נפגוש את פרופסור גייקובס. כשקיבלנו תוצאות רפואיות קשות, כשהגענו לאולם הברית, וכולם בכו ביללות כשכיבדו אותנו שוב בקוואטר. כשהרגשנו שאי אפשר יותר, כשחישבנו להשבר - הייתי מוצא את עצמי אומר לעצמי ולשנינו - "עוד חצי שנה נפגוש את הפרופסור, נשמע מה בפיו". כאילו איזה חלון של עידוד ותקווה חדשה

פתוח בחדרנו, כאילו איזו שמש לא צפויה עתידה לזרוח מהכיוון ההוא. אנשים אמרו לנו שהוא היה שליח טוב של זוגות רבים, גם כשאפסה תקווה. כל יום של המתנה שווה - כך אמרו - חבל שהוא בחר לצאת לחופשת לימודים דווקא כעת, אבל שווה לכם לחכות! ואנחנו חיכינו לו, וקיינו.

שעה בדיוק ישבנו אצלו בחדר. הבאנו איתנו ספר עב כרס של מסמכים, סיפורן של שמונה שנים קשות. בחוץ היה תור של ממתנים והדלת קברה את סודנו, אטמה את האוויר שהלך ונעשה דחוס ועמוס בפנים, עצרה את נשימתנו, הנוף הלך והצטמצם והצטמצם בתוך החדר וחנק אותי.

אחר כך הסתיימה הפגישה, ואנחנו נפלטנו החוצה. רצוצים כפי שמעולם לא היינו. לא יכולנו לדבר, או להרים עינים, או להתבונן בממתינים. שבועים שבוועים בתוך דבריו של הרופא. טוב שיש דברים טכניים להתעסק בהם, שצריך לגשת לפקידה, לשלם, לקחת קבלה. הידיים נעות מאליהן, הפה היבש מדבר בקושי. אבל פתאום הרופא עמד מאחורינו. הוא יצא מחדרו וניגש למוזכרה: "מהם" כך אמר בקול לא שקט במיוחד. "מהם אל

תגבי תשלום. בין כה אי אפשר לעזור להם".

בשתיקה שהשתררה בחדר הקבלה היא השיבה לנו את הכסף וקרבה אליה חזרה את פנקס הקבלות. ואנחנו הסתובבנו בדממה ויצאנו, מלווים את עצמנו בלוויה עצובה, שאפילו דמעות לא יכולות לבטא את עוצמתה.

אולי באותו לילה למדנו לשאת עינים באמת לרופא כל בשר, לזעוק אליו זעקה גדולה ומרה, לספר לו על האנשים שגודעים בבלי דעת תקוות של אנשים אחרים. אולי אז נפתחו חלונות אמיתיים לשמים. שנתיים חלפו מאז. בינתיים שמענו שפרופסור גייקובס שוב יצא לחופשת לימודים, ואנחנו שוב סופרים את הימים עד שובו. כי כשהוא יחזור, נקבע אליו תור. נבוא להראות לו את התאומים שלנו, ולהחזיר למוזכרה את הכסף ההוא, שלא נחטא בגזל...

הראיתי לאלפון אלמלי, בתי האהובה והאצילה, וסיפרתי לה שסובא אחותה הקטנה ילבה. ראיתי איך היא יצאת מאצרה, עם כל הלב והנשמה, רצה מייב לקנות מתנה יוקרתית, ולבוא לבקר אהי, לפני שיציבו שקפה לה. ובכיתי בקטע על אלמלי הנהצרת שלי. שחול אהל - צריכה להתחבב עם איתנו.

ניסים. נפלאות.

כייש רגעים שזה קורה...

בוני עולם ארגון המסייע למצפים לישועה, המרגיש את כאבם העמוק ביותר של כלל ישראל ואם אין מתה אנוכי...
מבטיח בשם כל גדולי ישראל כי כל התורמים והמסייעים לבנינו של עולם יזכו לכל מילי דמיטב. כמו בימים ההם - גם בזמן הזה מתחוללים ניסים.

בעיצומה של השעה המסוגלת, שעת הדלקת נרות, יצטרפו גדולי ישראל להמית הלב שלכם, יתפללו על הילדים שלכם, ועליכם. צדיק גוזר, וה' מקיים. כשהשמים פתוחים - הם יבקשו על הנס הפרטי שלכם.

מרן הגראי"ל **שטיינמן** שליט"א

האדמו"ר רבי **דוד אבוחצירא** שליט"א

האדמור **מרחמיסטריווקא** שליט"א

הרה"צ רבי **סנדר ארלנר** שליט"א

שלוש עשרה
פעמים נעילה

**תפילת
י"ג המוהלים**

גדולה מילה שי"ג מילות נכרתו עליה

בימי החנוכה יעתירו שלושה עשר מוהלים
בשלוש עשרה בריתות בשעת בכי
התינוק זמן השקול כתפילת
נעילה

אפשרויות תרומה:

ישועות.

תיקון מיוחד זאת חנוכה

העמוץ הזה הוא העמוץ שלכם.

בזאת חנוכה עוד פתוחה לה יד בשמים, עוד אפשר להפוך את חיתום ר"ה לטובה, מחשיכה - לאור גדול. כי רוצה הבורא לתת לכם את אשר שאלתם מעימו. כל מה שהיה אתמול - כבר לא יהיה מחר. זאת חנוכה תשע"ד, עשוי להיות היום הענק שבו ישתנו חייכם.

פעם פעם, התחולל הנס מעל בית האישה השונמית. בניגוד לכל הסיכויים זכתה היא לבן. מאז נשארו שם השמים פותחים לדורות. ונחקק לנצח: זהו המקום - מסוגל לפקידת עקרות, לתחית המתים, ולישועות גדולות מעבר לדרך הטבע. ונמסר הסוד הזה מדורי דורות למרן הגר"ח קנייבסקי שליט"א מאביו מרן הסטייפלער זצוק"ל.

ביום זאת חנוכה תערך תפילה מיוחדת למצפים לזש"ק ולמעוכבי שידוך בבית האישה השונמית.

בראשות הרה"צ רבי סנדר ארלנגר שליט"א.

בשובר המצורף בדואר

אצל הרבנים המקבלים
ברחבי הארץ

בהוראת קבע (מאחורי השובר)
אין צורך להחתיים את הבנק

בהפקדה בבנק פאג"י 52,
סניף 188, מס' ח-ן 409455393

בהפקדה בבנק הדואר
מס ח-ן 20039257

במעטפת התגוביינא

24
שעות
ביממה

1-800-300-307

מי מתוק של אמא?

איפה התיקיה?

מי רוצה ללקק ריבה?

מי רוצה חיבוקי?

מי מתחבא לאבא ואמא?

מי בא להדליק חנוכיה?

אש זה מ-ס-ו-כ-ן

תגיד --- ס-ו-פ-ג-נ-י-ה

מי בא אליי???

איפה השמש?

איפה כל הסביבונים שלנו?

למי סבתא תביא דמי חנוכה?

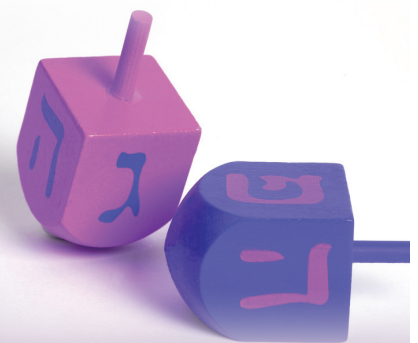
מי אוהב לביבה חמה ומתוקה?

איפה התחבאו היונים?

אשור צ'וק יסועתי...

כד קטן שלי
אולי תרקוד איתי...

כמה נרות
נדליק היום?

מי קרוב קרוב לאמא?